

Jamsai

ก็รู้ๆหรอกว่าฉันไม่จริง

แต่สำหรับคุณที่รักหัวใจของฉันก็ไม่ใช่!

Candy

Jamsai
ตกลงใจ
ตกลงใจ

I
Jelly
You

จับรัก

ติดหัวใจ

ไปให้เธอ

Jamsai
ตกลงใจ
ตกลงใจ

Porshenocchio ธิษณ

vic nww

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

I Jelly You
จับรักติดหัวใคร
ไปทีไร

ใครจะถอนตัวไปใคร
แต่ใจมันติดใคร
ก็ดึงมันไปไหนไม่ได้

www.jamsai.com

I Jelly You
จับรักติดหัวใคร
ไปทีไร

ใครจะถอนตัวไปใคร
แต่ใจมันติดใคร
ก็ดึงมันไปไหนไม่ได้

www.jamsai.com

ทดลองอ่าน

Jamsai

Parshenacchio เขียน
vic. นวนิยาย

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่
www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

I Jelly You จับรักติดหัวใจไปให้เธอ

Porshenocchio เย้ย

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2569-7

ภาพประกอบ เพียงพิชญ์ ศาสตร์ศรี (vic)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจมไส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 269 บาท

พิวฟู

กระดาษหนอมสายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

สวัสดีค่ะ มาทานขนมด้วยกันมั๊ยคะ แยมส้มก็เปรี้ยววว...สดชื่น พายเผือกก็หอมมม...หวาน หรือจะทานคู่กันเพื่อรสชาติที่กลมกล่อมก็ได้นะคะ อ๊ะ! มยองนังไม่ได้ฝันตัวมาเป็นพนักงานขายขนมแต่อย่างใด และเรื่องนี้ก็ไม่มีเอี่ยวการแข่งขันทำอาหารซะหน่อย แล้วคำว่า 'แยมส้ม' กับ 'พายเผือก' มาจากไหนกันน้า

แต่มยองนังขอไม่อธิบายดีกว่า ปล่อยให้หง (อ้าว) แต่จะกระซิบนิดนึงว่าในเรื่องไม่ได้มีของหวานแค่นี้หรอกค่ะ เพราะเรื่องเริ่มต้นที่ Candy House ร้านลูกอมที่เหมือนกระท่อมขนมหวานของแม่มดในนิทานนั่นเอง! ว้าวว แคนนี่มยองนังก็อดใจไม่ไหวที่จะพลิกไปกิน เอ๊ย! ไปอ่านหน้าถัดไปแล้วละ ถ้าพร้อมแล้วเราไปเข้าสู่โลกของ 'I Jelly You' ด้วยกันเลยยย ^O^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีนักอ่านทุกท่านครับ แฮ่~ Porshenocchio (พอร์ช-น็อก-คิ-โอ) คนเดิมที่ห่างหายจากแนววัยรุ่นสุดใสไปนานแรมปี แต่ตอนนี้กลับมาแล้วน้า~ มาพร้อม กับ ผลงานชิ้นใหม่ที่เป็นซีรีส์ใหม่ด้วย ปรบมือๆ แปะๆ

ซีรีส์ 'Melt Me Please!' เป็นการนำ 'รสสัมผัสของขนมหวาน' มาตีความใหม่ในแบบฉบับของความรัก ซีรีส์นี้มีทั้งหมด 2 เล่ม I Jelly You และ I Crunchy You เรื่องราวจบในเล่ม อ่านแยกเล่มได้โดยไม่งงแน่นอน (แต่อยากให้ลองชิมทั้งสองรสชาตินะเออ) นอกจากนี้ ยังมีเรื่องเพลงที่พอร์ชปรุงเข้าไปเพื่อให้รสชาติกลมกล่อมยิ่งขึ้น อ่านไปฟังเพลงคลอๆ ไป หัวใจอึมเหมื่อนกินเจลลี่แน่นอน

'I Jelly You' เป็นเล่มแรกของซีรีส์นี้ ถ้าลองหลับตาแล้วตักเจลลี่เข้าปาก คุณจะรับรู้ถึงอะไรได้บ้าง ความนุ่มนิ่ม ความสดชื่น และความหวาน การอ่านนิยายเล่มนี้ก็จะให้ความรู้สึกเดียวกัน แต่จะเป็นเจลลี่รสชาติอะไรนั้น...นักอ่านต้องลองชิมเจลลี่จานนี้ด้วยตัวเอง พระ-นางคู่ใหม่นี้มาต่างแนว ต่างสถาบัน พระเอกสายไฟเตอร์พร้อมลุย ส่วนนางเอกเด็กเรียนสายซัพพอร์ต เหมือนวัตดูตบสองชนิดที่ผสมเข้าเป็นเนื้อเดียวกันและให้รสชาติที่ลงตัว หวังว่าทุกคนจะสนุกและเพลิดเพลินไปกับรสชาติของเจลลี่จานนี้ครับ

แสดงความเห็นรสชาติเจลลี่ทาง Twitter ติดแฮชแท็ก #iJellyYou หรือมารีวิวความอร่อยให้ฟังได้ที่แฟนเพจ Porshenocchio ได้เลยนะครับ

'I've got to be near you every night, every day
I couldn't be happy any other way
It must be love...'

(เพลง It Must Be Love ศิลปิน Madness)

1

ห้องฟ้าขนมสายไหม

NATEE PATTANA SCHOOL (โรงเรียนนทีพัฒนา)

ฉันวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในรั้วโรงเรียนหลังจากแลกบัตรกับพี่ยามเสร็จ แถมยังต้องคอยระวังบรรดาขนมกับเครื่องดื่มที่อยู่ในถาดกระดาษไม่ให้หกเลอะเทอะอีกด้วย บรรรยากาศโรงเรียนช่วงปิดเทอมเงียบเชียบไร้ผู้คน นอกจากพี่ยามที่หนึ่งกระดกเครื่องดื่มชูกำลังก็คงมีแต่ฉันละมั้งที่เป็นสิ่งมีชีวิตในรั้วโรงเรียนตอนนี้

ถ้าไม่มีประชุมสภานักเรียน ฉันคงไม่โผล่มาที่นี้หรอก

วันนี้ฉันอุตสาหะแต่งตัวมาอย่างสวย (คิดเอง) หวีผมมาอย่างดี (อันนี้ก็คิดเอง) แต่ตอนนี้ทั้งชุดทั้งผมยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิงไปหมดให้ทำใจได้ละ ในเมื่อฉันต้องวิ่งไล่ซื้อเสบียงที่สมาชิกคนอื่นสั่งจนทำให้มีเวลาในการเตรียมห้องประชุมน้อยลงทุกที ฉันรูตินะสิ ว่าหากสมาชิกคนอื่นมาถึงโดยห้องยังไม่พร้อมประชุม คนที่จะต้องโดนบ่นจนหูชาก็คือฉันเนี่ยแหละ

ใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีฉันก็มาหยุดหายใจหอบตรงหน้าห้องประชุม ฉันใช้หัวไหล่ดันประตูเข้าไปด้านใน วางข้าวของในมือบนโต๊ะหลังห้อง

และเท่าที่พยายามปรับลมหายใจให้เป็นปกติ

แฮกๆ เหนื่อยซะมิด!

ความจริงแล้วตำแหน่งของฉันคือเลขาฯ ของประธานนักเรียน ไม่รู้ทำไมทุกคนถึงปฏิบัติต่อฉันราวกับเป็นคนรับใช้ประจำสำนักเรียนด้วยนะ ฉันก็แค่ปฏิเสธคนไม่เก่ง พอโดนใช้ครั้งแรกมันก็มีครั้งที่สองที่สามตามมา รู้ตัวอีกทีฉันก็ตกอยู่ในสถานะคนรับใช้ไปแล้ว บ้าบอที่สุด

แต่ช่างเถอะ รีบทำให้จบๆ ดีกว่า

ฉันหยิบเอกสารการประชุมที่ตัวเองนั่งพิมพ์ทั้งคืนออกมาจากกระเป๋าไว้วางบนโต๊ะตัวยาวตามตำแหน่ง จัดวางให้ตรงกับเก้าอี้ จากนั้นมาหยุดยืนตรงตำแหน่งหัวโต๊ะที่เป็นจุดศูนย์กลางของห้อง ฉันวางเอกสารด้วยความระมัดระวัง จัดองศาของกระดาษให้เสมอกับขอบโต๊ะ พยายามใส่ใจรายละเอียดมากกว่าตำแหน่งที่นั่งของคนอื่น

จะหว่าล้าเอียง ฉันก็ขอยืดอกรับค่านั่นอย่างเต็มใจ เพราะเหตุผลที่ทำให้ฉันพิถีพิถันในการแต่งตัวเป็นพิเศษก็คือเจ้าของที่นั่งตำแหน่งนี้จะละ

พอทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย ฉันจึงเดินไปหยุดตรงหน้ากระจกที่แขวนอยู่ตรงบานประตูหน้าห้องเพื่อตรวจสอบภาพของตัวเอง

โอเค แยกอย่างทีคิดเอาไว้ไม่มีผิด

ไม่อยากจะยอมรับเลยว่าผู้หญิงใบหน้าลูกครึ่ง ผมเผ้ายุ่งเหยิงสภาพเหมือนเพิ่งวิ่งสี่คุณร้อยมาหมาดๆ ในกระจกคือฉันเอง

ฉันเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน ซึ่งได้โครงหน้าทางตะวันตกและสีผมน้ำตาลทองจากพ่ามาเต็มๆ แถมกระตกรโหนกแก้มและสันจมูกมาให้ด้วย เป็นกิมมิก นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนนี้มาจากแม่ที่เป็นคนไทย แต่ไอ้ดวงตากกลมโปนแปลกๆ นี่ไม่รู้ได้จากใครมาซะ มันทำให้ฉันดูน่ากลัวจนถูกล้อว่าหน้าเหมือนตุ๊กตาผีบ่อยๆ หากใครนึกภาพไม่ออก คุณสามารถค้นหาคำว่า 'แอนนาเบลล์' ในอินเทอร์เน็ตได้เลย จะเจอหน้าฉันโชว์เด่นหรานั่งยิ้มแฉ่งบนเก้าอี้ไม้ขึ้นมาทันที ฮือออ

แล้วดูตอนนี่สิ เพราะตั้งหน้าตั้งตาวิ่งมันเลยทำให้ผมที่หวีมาอย่างดีติดแดงเสียทรงไปหมด ไหนจะเสื้อผ้ายับยู่ยี่เหมือนตากล้างเสร็จก็สะบัดๆ

แล้วเอามาสวมเลย เสริมบารมีความตักตักทำให้ตัวเองเข้าไปใหญ่

เด็กลูกครึ่งในโรงเรียนคนอื่นมักจะได้รับความสนใจ สวຍบ้าง ฮอตบ้าง เพอร์เฟ็กต์บ้าง แต่คำพวกนั้นมันไม่ใช่ไม่ได้กับฉันเลยสัก...

บั้ง!

จังหวะที่กำลังยืนสางผมตัวเองให้เข้าที่อยู่นั่นเอง บานประตูก็ถูกเปิดพรวดเข้ามาอย่างรวดเร็ว... เร็วจนไม่ทันตั้งตัว มันเลยเหวี่ยงกระแทกหน้าฉันอย่างจังจนหน้าหงาย

"โอย!"

ปลายจมูกขาวาบ ฉันทยกมือขึ้นตะครุบจมูกและแวนตาตัวเองด้วยความตกใจ โชคดีที่มันไม่ได้หักหรือมีเลือดไหล แต่สิ่งที่ฉันตกใจมากกว่าคือผู้ชายที่เป็นคนเปิดประตูเข้ามาต่างหาก

นี่มัน...

"ขอโทษที ฉันไม่รู้ว่าเธอยืนอยู่หลังประตู"

ใบหน้าสมบุรณัแบบของเขาทำให้ฉันลื้มความเจ็บไปชั่วขณะ

เขายังคงหล่อ ดูสุขุมเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน เส้นผมสีด่ายาวปรกหน้าผากดวงตาเรียวสีด่าอมมาที่ฉันเต็มไปดว้ด้วยความตกใจ ริมฝีปากของเขาอวบอิมเหมือนอมยิมสีสด

"มะ...ไม่เป็นไร" ฉันทบตะกุกตะกัก หัวใจเริ่มเต้นผิดจังหวะ ทั้งเจ็บทั้งตกใจที่เห็นเขาอยู่ตรงหน้า

"แน่ใจนะ?" ร่างสูงหรือตามองและขยับเข้ามาใกล้ "เอามือออกหน่อยสิ"

"อิม"

ฉันค่อยๆ เลื่อนมือออกจากจมูก อีกฝ่ายโน้มใบหน้าเข้ามาใกล้จนฉันได้กลิ่นน้ำหอมสะอาดๆ โขยมาจากตัวเขา ฉันทลันหายใจโดยอัตโนมัติและจิกขาตัวเองเพื่อเรียกสติ

"จมูกเธอแดงแฉ่เลย เดียวฉันไปหาน้ำแฉ่งมาประคบให้"

"ไม่...ไม่เป็นไรจริงๆ"

"แต่ว่า..."

"เห็นตัวเล็กแบบนี้ แต่ฉันแฉ่งแฉ่งมากนะจะบอกให้" ฉันทโพล่งออกไป

เสียงดังกว่าปกติ "โดนแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยมาก ฉันยื่นให้นายเปิดประตู
กระแทกใส่ทั้งวันยังได้เลย"

ยะ...หยุดพูดได้แล้ว!

ถึงจะตะโกนบอกตัวเองในหัวแบบนี้หลายครั้ง แต่ร่างกายของฉัน
กลับไม่ให้ความร่วมมือ ฉันไม่ชอบนิสัยที่ตื่นตื่นแล้วต้องพละมอะไรไรสาร
ออกไปเลย ให้ตายเหอะ

"เพราะฉะนั้นนายไม่ต้องกังวลหรือรู้สึกผิดเลยนะ ฉันไม่เป็นอะไรจริงๆ
ซะๆ แหะๆ"

"ฉันไม่ได้อยากให้การเปิดประตูจนเธอเป็นการทักทายครั้งแรกของเรา
ในรอบหลายสัปดาห์หรอกนะ เพราะฉะนั้น...สวัสดิ์คืออย่างเป็นทางการนะ
เจल्ली"

ความรู้สึกข้างในของฉันกระตุกวบตอนที่ไต่ยื่นชื่อตัวเองหลุดออกมา
จากริมฝีปากของเขา มันเป็นแบบนี้มาเสมอ

"สวัสดิ์คืออย่างเป็นทางการนะ ทอม" ฉันตอบกลับพร้อมโบกมือเหยื่อยๆ
ทอมเดินเข้ามาในห้องประชุมพร้อมถุงกระดาษสีน้ำตาล เขาสวมเสื้อยืด
ไอเวอริโซลส์สีขาวสะอาดคู่กับกางเกงยีน วันนี้เขายังคงแต่งตัวสบายๆ แต่
ออกมาดูดีเหมือนเดิม ร่างสูงทั้งตัวตรงเก้าอี้ที่อยู่ตรงกลางห้อง ตำแหน่งที่ฉัน
ใส่ใจในการจัดวางเอกสารเป็นพิเศษนะละ

"วันนี้นายดูดีนะ" ฉันโพล่งออกไปอย่างลึมตัว "เออ...หมายถึงเสื้อผ้า
ไหมสี นายก็ด้วย ยิ่งแต่งตัวแบบนี้ยิ่งดูดีเข้าไปใหญ่เลยนะ"

โอ้ยยย พละมอะไรของเธอซะ เจल्ली!

"ฉันก็ชอบชุดเธอนะ สีสวยดี"

หัวใจของฉันพองโตตอนที่ไต่ยื่นประโยคนั้น แม้ว่าเขาจะพูดโดยที่
สายตาจับจ้องอยู่บนเอกสารตรงหน้าก็ตาม ไต่ยื่นเขาชมแบบนี้ก็อดอึ้ง
ไม่ได้ ก็...ฉันอุตสาห์แต่งตัวให้ดีเพื่อมาเจอเขาด้วยนี่นา

ฉันหลับตาลงมองเสื้อคอกลมลายดอกเดียวกับกางเกงยีนขาว ดีนะ
ที่หยิบคาร์ดิแกนใหม่พรมสีเหลืองสวมทับมาอีกที ไม่งั้นคงดูจี๊ดจ๊าดยิ่งกว่านี้
แน่ๆ

"ขอบ...ขอบใจ"

"ปิดเทอมเป็นไงบ้าง" ทอมเงยหน้าถาม

"ฮะ? ก็แบบว่า..."

นี่...เขากำลังชวนฉันคุยจิ้นหรือ ฉันม่ะริมฝีปากแน่นอย่างกลั๊นยิ้ม
ก่อนจะตอบเขาออกไปด้วยน้ำเสียงปกติสุดๆ

"ยุ่งๆ เรื่องงานนะ"

"เธอทำงานด้วยจิ้นหรือ"

"อืม ฉันเพิ่งเริ่มทำงานพาร์ตไทม์ได้หนึ่งเดือนเนี่ยแหละ" ฉันเกาหู
แก้ม "แล้วนายละ"

"ฉันไปพักผอนที่บ้านพักตากอากาศของครอบครัวที่เชียงใหม่ แล้ว
เมื่อวานเพิ่งกลับมาจากญี่ปุ่น"

เรื่องนั้นฉันรู้อยู่แล้วนะ เพราะช่วงที่ผ่านมาฉันเห็นเขาโพสต์รูปถ่าย
บนเฟซบุ๊กตามมาบ้าง ที่ถามออกไปเพราะอยากให้บทสนทนาของเรา
สองคนซึ่งนานๆ ทีจะมีไม่จบเร็วเกินไป

รู้ตัวอีกทีเราสองคนก็ตกอยู่ในความเงียบอีกจนได้ เงียบจนฉันได้ยิน
เสียงเขาพลิกหน้ากระดาษในมือชัดเจน ใจหนึ่งก็ประหม่าที่ฉันกับเขาได้มี
ช่วงเวลาร่วมกันตามลำพัง อีกใจก็กลัวว่ามันจะทำให้เขาอึดอัด

"ฉันซื้อของมาฝากด้วย"

ทอมทำลายความเงียบขึ้นมาพร้อมกับยกถุงกระดาษสีน้ำตาลขึ้นวาง
บนโต๊ะ

"ฮะ?"

"ตอนแรกจะให้พร้อมๆ กับคนอื่น แต่ไหนๆ เราก็อยู่ด้วยกันแล้ว ฉัน
ให้เธอก่อนเลยก็แล้วกันนะ"

ร่างสูงส่งกลองกระดาษสีเขียวมะนาวมาตรงหน้าฉัน

"แบตเตอรี่เค้กนะ เพื่อนที่ญี่ปุ่นแนะนำว่ากำลังเป็นที่นิยม ฉันเลย
ซื้อมาฝาก"

"ขอบใจนะ"

ฉันรับกลองแบตเตอรี่เค้กมาถือไว้ มันเบา แต่กลับทำให้ความรู้สึก

ข้างในใจฉันเสียศูนย์แปลกๆ ฉันเกือบหลุดยิ้มเลยยืนออกไปอยู่แล้วเขี้ยว ดินะ
หยิกขาตัวเองทัน

"ไม่เป็นไร"

"อ้อ ฉันซื้อเครื่องตี้มมาให้ด้วยนะ" ฉันรีบเดินกลับไปหลังห้อง
เพื่อหยิบเครื่องตี้มของเขาออกมาให้ "อเมริกาโนของนาย"

"ฉันไม่ได้สั่งนะ"

"อา...ฉันรู้ว่านายไม่ได้สั่งเหมือนคนอื่น"

ทอมเป็นคนเดียวที่ไม่ได้ร้องขอเครื่องตี้มและขนมในห้องแซตของ
สถานักเรียนเมื่อเช้า แต่จะให้ฉันเมินเขาได้ไงละ ฉันต้องทำหน้าที่ของตัวเอง
ให้ดีจริงๆ ฉันคือเลขาฯ ของเขาเขี้ยวจะ จะปล่อยให้ประธานนักเรียน
อย่างเขาพูดจนคอแห้งโดยไม่มีน้ำให้ดื่มได้ไงละ

"ฉันต้องดูแลนายให้ดีไม่ใช่หรือ มันเป็นเรื่องหน้าที่ของฉันที่ต้องดูแล
ประธานนักเรียนให้ดีนะ"

"ขบใจ"

"อืม"

ยังไม่ทันจะได้พูดต่อ ประตูห้องประชุมก็ถูกเปิดพรืดเข้ามาอีกครั้ง
พร้อมทั้งสมาชิกในสถานักเรียนคนอื่นๆ ทอยเดินเข้ามาในห้อง

จากความเยียบถูกแทนด้วยเสียงพูดคุยจ้อแจ ทุกคนเข้ามาทักทายทอม
เสียงใสโดยมองข้ามฉันไป ซึ่งฉันชินแล้วละ อีกอย่างฉันไม่ชอบให้ตัวเอง
ตกเป็นที่สนใจของใครอยู่แล้ว ฉันจึงเดินไปหยิบเครื่องตี้มมาวางตามตำแหน่ง
ที่นั่งของแต่ละคน

ข้อดีของฉันในฐานะเลขาฯ คือฉันจำชื่อของโปรดแต่ละคนได้ดี อย่าง
ของมาร์กหัวหน้าฝ่ายบริหารวิชาการชอบลาเต้เย็นเพิ่มชอตกาแฟ ปีมหัวหน้า
ฝ่ายบริหารทั่วไปชอบชานมไข่มุกร้านหน้าโรงเรียน จูริหัวหน้าฝ่ายงบประมาณ
ชอบสตอเบอรี่สมูทตี้ ซึ่งมันก็เอาไปต่อยอดอะไรไม่ได้หรอกนะ นอกจาก
ป้องกันไม่ให้ตัวเองถูกบ่นเรื่องชื่อของมาผิดนะ

"ซาเขี้ยวบั้นของเธอ ทับทิม" ฉันวางแก้วซาเขี้ยวบั้นข้างหัวหน้าฝ่าย
กิจการนักเรียน ทับทิมมีเส้นผมสีดำยาวตรง หน้ามารับกับโครงหน้าของเธอ

ได้อย่างไรที่ดี

"เดี๋ยวก่อน..." ทับทิมเอ่ยหลังจากลองดูดีไปหนึ่งอีก สีหน้าของเธอทำให้ฉัน
เหงื่อตก ต้องมีอะไรผิดพลาดแน่ๆ "ฉันสังหรณ์ว่าหวานน้อย"

"เออ...เปล่า"

"แล้วทำไมเธอถึงเอาแบบหวานน้อยมาให้ฉันล่ะ" สาวผมหน้าม้าสีดำ
ซักสีหน้า คนอื่นในห้องประชุมเริ่มหันมองฉันกับทับทิม

อ่า...ฉันไม่ชอบที่ตกเป็นจุดสนใจในเรื่องแบบนี้เลย

"ปกติเธอดื่มแต่เมนูหวานน้อยไม่ใช่เหรอ"

"ใช่ แต่วันนี้ฉันอยากกินหวานปกติ เธอรู้มั๊ยว่าวันนี้มันร้อนมากแค่ไหน
ร่างกายของฉันต้องการน้ำตาล"

"ฉันไม่รู้"

"คราวหน้าหัดถามให้ดีกว่าก่อนที่จะซื้อสิ"

"พอเถอะทับทิม" ทอมพูดแทรกขึ้นมา "เราเริ่มประชุมกันเลยดีกว่า"

ทับทิมจืปากอย่างขัดใจ ถึงเธอไม่ได้พูดอะไรออกมา แต่ฉันสามารถ
รับรู้คำพวกนั้นได้จากดวงตาสีดำสนิทของเธอ ฉันจึงค่อยๆ เดินกลับไป
นั่งประจำที่ของตัวเอง

ทอมเหลือบมองฉันเล็กน้อย ก่อนจะหันไปกล่าวเปิดการประชุม

"เอาละ สวัสดีทุกคนอีกครั้ง เพื่อไม่ให้เสียเวลาฉันขอเปิดประชุม
การทำงานของสภานักเรียนในเทอมสองเลยละกัน อย่างที่รู้กันว่าเทอมสอง
เราจะมีกิจกรรมเยอะกว่าเทอมแรก เพราะฉะนั้นทับทิมจะเหนื่อยหน่อย แต่
ไม่ต้องห่วงเพราะฉันจะหาเวลาเข้าไปช่วยดูแลด้วยอีกที ก่อนจะไป
เรื่องกิจกรรม ฉันขอเริ่มที่เรื่องวิชาการของมาร์กละกัน"

จากนั้นมาร์กก็เอ่ยปากรายงานขอบเขตงานของตัวเองที่ผ่านมาและ
พูดถึงทิศทางในเทอมต่อไป ส่วนฉันก็มีหน้าที่จัดรายละเอียดที่พวกเขาพูด
แล้วค่อยเอาไปพิมพ์ทำเป็นรายงานการประชุมส่งให้ผู้อำนวยการโรงเรียน
ที่หลัง

"จดอยู่รีเปล่า" ฉันสะดุ้งเล็กน้อยตอนที่ทอมสะกิดถาม

"อะ...อืม จดอยู่"

ฉันตอบตะกุกตะกักก่อนจะก้มหน้าก้มตาจรวดรายละเอียดที่หัวหน้าฝ่ายบริหารงบประมาณกำลังพูด โดยที่หัวใจเต้นรัวตลอดเวลา

ทำไมวันนี้เขาถึงดูหล่อกว่าทุกวันนะ หรือเป็นเพราะเขาตั้งใจช่วยฉันจากยัยมารร้ายทับทิมนั่น หัวใจฉันถึงอยู่ไม่สุขแบบนี้

การประชุมวันนี้ก็วุ่นวายเหมือนอย่างทุกครั้ง โดยส่วนใหญ่จะเป็นโครงการที่เราวางแผนมาตั้งแต่เทอมที่แล้ว อาจจะมีปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์บ้างเล็กน้อย แต่มันยังมีกิจกรรมใหม่เข้ามาแทรกด้วย ไหนจะเรื่องงบประมาณ มันเลยทำให้เกิดสงครามประสาทเล็กๆ ขึ้น ผลกรรมดันมาตกที่ฉันต้องเร่งมือจดคำพูดดีๆ ลงให้ทันอย่างชะมัดเขเมน กว่าจะจบเลนเอาปวดข้อมือไปเลยแฮะ

"เทอมนี้เราจะมีหลายกิจกรรมที่ต้องแข่งขันกับเด็กแถมส้มด้วย เพื่อรักษาหน้าตาและเกียรติของโรงเรียน เราจะแพ้พวกนั้นไม่ได้"

'เด็กแถมส้ม' คือฉายาที่โรงเรียนเราตั้งให้เด็กนักเรียนของโรงเรียนอาคิรวาทิยา ซึ่งเป็นอริตัวฉกาจของโรงเรียนเรา ที่เรียกเด็กแถมส้มก็เพราะสีประจำโรงเรียนอาคิรวาทิยาคือสีส้ม ส่วนแถมส้มนั้นใช้สื่อถึงความเหยาะแหยะ มันเหมือนเป็นการเยาะเย้ยเด็กของโรงเรียนนั้นไปในตัวว่าพวกเขาเป็นคนไม่เอาไหน และเทะเหมือนแถม

"หวังว่าเทอมสองเราจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพให้เหมาะสมกับที่นักเรียนคนอื่นเลือกพวกเราเข้ามารับหน้าที่นี้เหมือนกับเทอมที่ผ่านมานะ พวกเรามาชนะพวกเด็กแถมส้มไปด้วยกันเถอะ"

ทอมกล่าวปิด ตอนที่ฉันขีดเส้นใต้หน้ากระดาษเพื่อแสดงสัญลักษณ์สิ้นสุดการประชุมพอดี

จากนั้นสมาชิกคนอื่นๆ ก็พากันพูดคุยเล่นกันนอกเรื่องการประชุม ในขณะที่ฉันลุกขึ้นเก็บข้าวของ เตรียมตัวทำความสะอาด

ไซ้ หน้าที่นี้ก็ตกเป็นของฉันเหมือนเดิม

สถาบันว่าฉันเป็นเลขาฯ ของประธานนักเรียนจริงๆ นะ ไม่ใช่แม่บ้าน แต่ฉันขี้เกียจมีปัญหาเกี่ยวกับทางโรงเรียนนะ ว่าทำห้องประชุมเลอะเทอะ คิดในแง่ดีคือเสริมภาพลักษณ์ให้คณะสภานักเรียนดูมีบารมีและน่าเคารพมากยิ่งขึ้น

ก่อนที่เราจะไปจัดการเรื่องวินัยของนักเรียนคนอื่น เราก็ต้องทำตัวเองให้มีวินัยเสียก่อน พอดคิดถึงสายตาที่ทุกคนมองมาที่คณะสภานักเรียนด้วยความชื่นชมฉันก็หายเหนื่อยแล้วละ อีกอย่างฉันอยากทำให้คณะสภาดูสง่าไว้ที่ตีเหมือนที่รุ่นพี่รุ่นก่อนๆ เคยทำกันมา ตำแหน่งพวกนี้ศักดิ์สิทธิ์นะจะบอกให้

"ก่อนกลับฉันซื้อบัตรเตอร์เค้กมาฝากจากโตเกียวด้วย"

ระหว่างที่กำลังกวาดห้องอยู่นั่นเอง ฉันเหลือบไปเห็นตอนที่ทอมหยิบกล่องบัตรเตอร์เค้กขึ้นมาแจกจ่ายให้เพื่อนๆ ทุกคนพอดี แต่สิ่งที่สะดุดตาฉันคือสีของกล่องกระดาษพวกนั้นต่างหากเล่า

แปลกตรงที่... ของฉันเป็นกล่องสีเขียวมะนาว แต่ของคนอื่นเป็นสีเหลืองอ่อน ส่วนตราชื่อร้านเหมือนกันตะ นี่มันเรียกว่าแปลกใช่ไหม

"ฉันไปก่อนนะ" ฉันสะดุ้งเล็กน้อยตอนที่ทอมตะโกนบอกจากหน้าห้อง
"โอเค ไว่เจอกันวันเปิดเทอม"

"อืม บาย"

ฉันโบกมือลาให้เขา ก่อนจะตั้งหน้าตั้งตากวาดห้องต่อ เก็บแก้วน้ำใส่ถุงขยะตามหน้าที่ของตัวเอง หลังจากทุกคนออกไปหมดแล้ว ห้องก็ตกอยู่ในความเงียบเหมือนตอนแรกที่ฉันเข้ามาอีกครั้ง นอกจากนั้นมันยังมีคำถามที่ตกค้างอยู่ในใจ

ทำไมมีแค่ฉันคนเดียวที่แปลกจากคนอื่นละ

ไม่ได้หมายถึงหน้าที่ในสภานักเรียนหรอกนะ (อันนั้นแปลกอยู่แล้ว)

ฉันหมายถึงบัตรเตอร์เค้กที่ทอมซื้อมาฝากจากญี่ปุ่นนะ

ทั้งที่ชื่อร้านเดียวกัน โลกก็เดียวกัน แต่กล่องของฉันกลับแตกต่างจากเพื่อนฉันไม่ได้ตามบอดสีหรอกนะ เห็นชัดเจนว่ามันคนละสีจริงๆ หรือว่า...

ครี๊ดๆ

ฉันผลอปลอยไม้กวาดหลุดมือด้วยความตกใจพร้อมกับมองโทรศัพท์มือถือที่สั่นอยู่บนโต๊ะ พลันเดินไปดูก็พบว่า เป็นแม่ที่ส่งข้อความมาบอกว่าใกล้จะถึงโรงเรียนแล้ว

ตายจริง ฉันต้องรีบเร่งงานตรงนี้แล้ว ขึ้นไปข้ามีหวังโดนแม่บ่นหูชาอีกแน่ๆ

หลังจากตรวจทุกอย่างให้เรียบร้อยฉันก็วิ่งออกจากห้องพร้อมมอด
กลองบัตเตอร์เค้กแถมบอกด้วยความปลื้มใจ พยายามจะหุบยิ้มแล้ว แต่มัน
ห้ามไม่อยู่จริงๆ นะละ จนพยามที่ยืนเฝ้าตรงประตูวิ่งถึงกับเหลือบมอง
ด้วยสายตาดายาดๆ

ฉันไม่ได้บ้าหรอก หรืออาจจะบ้าจริงๆ ก็ได้
ไม่รู้สิ แค่เห็นว่าสีกลองของฉันแตกต่างจากทุกคน
แค่นี้...ฉันก็มีความสุขแล้วละ

"I feel your fever from miles around. I'll pick you up in my car
and we'll paint the town. Just kiss me baby and tell me twice that you're
the one for me~"

ฉันฮัมเพลง The Way You Make Me Feel ของ Michael Jackson
จากเพลย์ลิสต์ของพ่อที่เปิดอยู่ ด้านนอกฝนตกหนักจนเกือบกลบเสียงเพลง
ในรถ

ทุกๆ สัปดาห์ฉันจะต้องหาวันว่างเพื่อไปทานข้าวกับครอบครัว มันเป็น
ข้อตกลงที่แม่สร้างขึ้นหลังจากที่ฉันตัดสินใจหนีออกจากบ้าน

อ่า...ฉันไม่ได้เป็นเด็กมีปัญหาที่หนีออกจากบ้านหรอก การหนีออกจาก
บ้านของฉันมันมีเหตุผลและฉันวางแผนมาอย่างดี ถ้าคุณพอจะมีเวลาสัก
สองสามนาที ฉันสามารถเล่าให้ฟังได้นะ

เรื่องมันเริ่มจากฉันเบื่อกับแม่เลี้ยงดูประคบประหงมอย่างกับ
ไข่ในหินเต็มที มันทำให้ฉันอึดอัด วัยรุ่นอายุเท่าฉันมันต้องเป็นวัยที่ต้องค้นหา
ตัวเองไม่ใช่เหรอ แต่ฉันกลับมีแม่คอยมารับมาส่งตลอด ต้องการอะไรแม่ก็จะ
จัดแจงมาให้ทุกอย่าง สายตาของแม่ตามติดทุกฝีก้าวและพร้อมจะยื่นมือ
เข้ามาช่วยทุกครั้งที่ฉันเจอปัญหา มันถึงหลอหลอมให้ฉันกลายเป็นคนอ่อนแอ
ปกเปียกแบบนี้ละ

พอกันที! ฉันควรได้เผชิญกับความจริงบนโลกใบนี้ด้วยตัวเองสักตั้ง!
หลังจากกำหมัดพุดกับตัวเองหน้ากระจกแบบนั้น ฉันจึงตัดสินใจ
เริ่มแผนการหนีออกจากบ้าน แต่หนีโดยมีหลักการนะนะ ฉันเริ่มแผนนี้ตั้งแต่

ช่วงก่อนปิดเทอม โดยชั้นตระเวนหางานพาร์ทไทม์ที่น่าสนใจ จนรุ่นน้องที่รู้จักแนะนำร้าน Candy House ที่เธอกำลังทำงานอยู่ให้ฉัน ซึ่งมันก็คือร้านขายลูกอมน่ารักๆ งานไม่ได้หนักเกินไป ค่าตอบแทนก็สมน้ำสมเนื้อ พอฉันได้เข้ามาคุยกับเจ้าของร้านดูแล้ว ชั้นสองและชั้นสามของร้านว่าง คุณน้าเจ้าของร้านจึงอนุญาตให้ฉันอาศัยอยู่ที่ชั้นสองระหว่างทำงานที่ร้านได้

โปะะเซะ! ทุกอย่างลงตัว

จากนั้นฉันจึงไปอธิบายให้พ่อฟัง พ่อค่อยตามฉันได้ไม่ยาก คนที่ยากนี่คือแม่ต่างหาก รายนั้นโวยวายล้นบ้านเพียงแค่ว่าฉันเคยปากว่าจะทำงานพาร์ทไทม์ ตอนที่ฉันบอกว่าจะย้ายไปอาศัยอยู่ที่ชั้นสองของร้านด้วย แม่แผดเสียงห้ามจนบ้านแทบแตก ฉันกับพ่อถึงกับนั่งอึ้งในขณะที่แม่กลายร่างพันไฟไปทั่วโต๊ะกินข้าว

เรื่องแบบนี้ต้องใช้เวลา ฉันรู้ดีและฉันเมื่อเวลารอให้แม่สงบจิตสงบใจเอาไว้อีก

ฉันกับพ่อใช้เวลาเกือบเดือนในการช่วยโน้มน้าวให้แม่ตกลง ซึ่งแม่ก็ยอมอ่อนข้อให้เพราะเห็นว่าฉันอยากใช้ชีวิตของตัวเองจริงๆ แต่มีข้อแม้คือฉันจะต้องหาเวลามาทานข้าวพร้อมหน้าพร้อมตา กับพ่อแม่สัปดาห์ละหนึ่งครั้งแน่นอนว่าฉันไม่มีปัญหา

นั่นแหละคือแผนการหนีออกจากบ้านครั้งแรกของฉัน

"ลูกแน่ใจนะที่ไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้นในช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา" แม่ยกอีกครึ่งเป็นรอบที่เท่าไรไม่รู้ของวัน ส่วนฉันก็ยังคงตอบด้วยคำตอบเดิม

"ไม่ค่ะ"

"ลูกกินข้าวตรงเวลาใช่ไหม"

"ตรงค่ะ"

"ครบสามมื้อหรือเปล่า"

"ครบค่ะ"

"วันนี้คุณถามลูกเรื่องกินข้าวมาห้าครั้งแล้วนะ" พ่อหันไปบอกแม่ที่ยังคงมองฉันด้วยสายตาเป็นห่วง

"คุณไม่เห็นหรือว่าแก้มลูกตอบลง"

"หนูแก้มตอบมาตั้งแต่เกิดแล้วนะคะ" ฉันทแย้ง พ่ออ้อมยิ้มที่เห็นแม่อำ้าอึ้ง
"หนูสบายดีค่ะแม่ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วงเลย"

"แน่ใจนะ เจลลี่"

"แน่ใจค่ะ แม่กับพ่อสบายใจได้เลย"

"ลูกไม่อยู่บ้านทั้งคน แม่จะสบายใจได้ไงกันล่ะ"

"ตั้งดราม่าอีกแล้วนะ" พ่อแหยแม่เป็นภาษาอังกฤษ จนโดนแม่ถั่งตงตาโต

ใส

"เปล่าสักหน่อย ฉันทก็ต้องห่วงลูกเป็นธรรมดาสิ"

"หนูรู้อะแม่ แต่หนูสบายดีจริงๆ นะ แม่ตามดูแลหนูดีมาก"

น่าตามคือเจ้าของร้าน Candy House นะคะ ฉันทไม่ได้โกหกแม่นะ
น่าตามดูแลฉันทดีจริงๆ ทุกครั้งที่เข้าร้านน่าตามมักจะอบขนมติดมือมาให้ฉันท
กินตลอดเลย แถมยังอ้อรอยด้วย เธอยังคอยถามไถ่สารทุกข์สุกดิบฉันท
อยู่เสมอ

"เดี๋ยวพ่อส่งหนูตรงร้านสะดวกซื้อข้างหน้านี่ก็ได้ค่ะ" ฉันทบอกตอนที่
พ่อเลี้ยงวเข้ามาในซอย

"ทำไมคะ" แม่ถามขึ้นมาทันที "ให้พ่อไปส่งที่หน้าร้านเลยก็ได้นี่"

"หนูต้องซื้อของก่อนนะคะ เสร็จแล้วเดี๋ยวหนูเดินกลับบ้านเอง ร้าน
อยู่ตรงหัวมุมถนนข้างหน้านี่ เดินไม่ถึงหนึ่งนาทีก็ถึงแล้วละ"

พอเห็นว่าแม่ตั้งท่าจะแย้งอีกครั้ง ฉันทจึงควักกรมออกมาโชว์

"หนูพกกรมมาด้วย ไม่ต้องห่วงค่ะ"

พอหัวเราะอย่างชอบใจที่เห็นแม่อำ้าปากค้าง ก่อนจะถูกแม่ตีไหล่
เข้าให้หนึ่งที

"โอเคๆ งั้นพ่อส่งลูกตรงนี้นะ ดูแลตัวเองดีๆ ด้วย เจลลี่"

"หนูไปก่อนนะคะ" ฉันทโหมตัวไปข้างหน้าเพื่อหอมแก้มพ่อกับแม่คนละพอด
ก่อนจะหันไปหยิบข้าวของตัวเองขึ้นมาถือ

"บาย ลูกรัก" แม่บอก

"พวกเรารักลูกนะ" พ่อขยิบตาให้

"ไว้อใจกันสัปดาห์หน้า รักพอกับแม่นะ"

ฉันก้าวรุ่มและรีบวิ่งลงมาจากรถ ตรงเข้าไปในร้านสะดวกซื้ออย่างรวดเร็ว แต่ก็ยังไม่วายถูกน้ำฝนที่เจิ่งนองกระเซ็นเปรอะรองเท้าผ้าใบจนเป็นรอยคล้ำ

ลืมไปว่าวันนี้ใส่รองเท้าผ้าใบสีขาวมาด้วย อ้อ~

แต่จะให้กลับไปเลยโดยไม่ได้แวะซื้อของก็ได้ไปอีก เพราะตอนนี้ฉันเป็นวันนั้นของเดือน ไม่งั้นฉันคงต้องนอนไม่สบายตัวแน่ๆ

หลังจากซื้อของใช้ส่วนตัวเรียบร้อยแล้ว ฉันก็เดินออกมายืนตั้งหลักอยู่ข้างหน้าร้านสะดวกซื้อ ตอนแรกว่าจะยื่นรอให้ฝนซาลงกว่านี้อีกสักหน่อย แต่ดูทิศทางแล้วฝนยังไม่มีแว่วว่าจะหยุดตกเลยด้วยซ้ำ แถมยังส่งเสียงซู่ลงมาด้วย สุดท้ายฉันก็ตัดสินใจเดินไปตามฟุตปาธเพื่อกลับร้าน

Candy House เป็นร้านขายลูกอมตามชื่อร้านเลย มันตั้งอยู่ใจกลางเมืองกรุงเทพฯ การที่ร้านตกแต่งให้เหมือนกระท่อมขนมหวานของแม่หมดในนิทานก่อนนอนทำให้ร้านนี้เป็นที่นิยมของเด็กวัยประถมและวัยรุ่นทั่วไป นอกจากจะขายลูกอมแล้วร้านของเรายังมีลอลลิป๊อป ขนมสายไหม แคนดี้แคน หมากฝรั่ง เยลลี่หลากหลายรสชาติที่มีให้ชิมจนพันธุไปข้างเลยละ พนักงานในร้านมีไม่กี่คนที่ฉันสนิทด้วยก็มีแอนน์ รุ่นน้องต่างโรงเรียนที่เป็นคนแนะนำให้ฉันมาทำงานที่ร้านนี้ นอกจากนั้นยังไม่มีพนักงานคนไหนพักที่ร้านเลยยกเว้นฉัน ข้อดีของการพักที่นี่คือมันใกล้สถานี่ทำงานมาก แค่เดินลงมาชั้นล่างฉันก็เริ่มทำงานได้เลย และข้อดีอีกข้อคือร้าน Candy House อยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนของฉันด้วย ผลประโยชน์สองต่อเห็นๆ ถ้าฉันปฏิเสธร้านนี้ก็แย่แล้วละ

ใช้เวลาไม่กี่นาทีฉันก็เดินมาถึงร้าน บอกแล้วว่ามันไม่ได้ไกลเลยจริงๆ ทว่าแสงสว่างในร้านทำให้ฉันชะงักขาอยู่กับที่

อะไรกัน ทำไมไฟถึงเปิดอยู่ล่ะ ก่อนออกไปประชุมฉันมั่นใจว่าตัวเองปิดไฟเรียบร้อยแล้วนะ ยิ่งไปกว่านั้นเลยคือประตูหน้าร้านไม่ได้ล็อก

หรือว่าจะมีพนักงานคนอื่น แต่ว่าวันนี้ร้านปิดนี่นา เพราะมีประกาศว่าวันนี้ไฟจะดับหลายชั่วโมง เนื่องจากจะมีการซ่อมเสาไฟฟ้าหน้าปากซอย น้ำแถมเลยสั่งให้วันนี้เป็นวันหยุดพิเศษไปเลย ไม่มีทางที่จะมีพนักงานคนไหน

มาทำงานวันนี้แน่ๆ และคนสุดท้ายที่อยู่ในร้านก็คือฉัน ซึ่งฉันไม่เคยลืม ล็อกร้านก่อนออกไปไหนเลยสักครั้งเดียว

ฉันค่อยๆ หมุนลูกบิดเข้าไปในร้าน กวาดสายตาสอดส่องไปทั่วเพื่อ หาความผิดปกติ แต่ทุกอย่างกลับเหมือนเดิม เหมือนตอนที่ฉันออกไป บรรยากาศเงียบสนิท มีเพียงเสียงกระดิ่งตรงประตูเท่านั้นที่ดังกังวานไปทั่ว ชั้นไม้ที่ถูกทาสีพาสเทลตั้งไล่ระดับสีสวยงาม โหลแก้วลูกอมยังคง เรียงเป็นระเบียบ รวมไปถึงตุ๊กตาขนมปังขิงตัวเบ้อเร่อที่นั่งอยู่มุมร้านอย่าง สงบสุขด้วย

นี่มันซึกแปลกๆ แลวนะ

หรือว่า...

ฉันรีบพุ่งตัวไปที่เคาน์เตอร์คิดเงินก่อนเป็นอันดับแรก แต่มันก็ไม่มี รอยการจัดแจงอะไรทั้งสิ้น เงินข้างในก็ได้หายไป โลงใจไปหน่อยแะะ นี่กว่าจะเกิดเรื่องไม่ได้ซะแล้ว ถ้าเกิดอะไรขึ้นมาคนที่ต้องรับผิดชอบจะเป็นใคร ไปไม่ได้นอกจากฉันคนนี่

"มาสิ๊กที"

จู่ๆ เสียงท่มของใครบางคนดังขึ้นในร้านจนฉันสะดุ้งโหยง จากนั้น เจ้าตัวก็ลุกขึ้นยืนพร้อมกับถือลูกอมที่แกะแล้วมาด้วย

"โจร!"

"เออนะสิโจร" เขาย้อนเสียงขุ่น ก่อนจะหยิบลูกอมเข้าปากหนึ่งเม็ด

ผู้ชายคนนี้มีเส้นผมสีเงินปรกหน้าผาก จมูกเป็นสันยาวสมส่วน ดวงตา เรียวสวยเหมือนใครบางคนที่ยังรู้จัก การแต่งตัวดูดีมีสกุล แต่ช่างเถอะ ต่อให้ ใส่สูทผูกไทแต่แอบเข้ามาตอนร้านปิดแบบนี้มันไม่ใช่เรื่องดีเลยสักนิด

"นายเป็นใคร เข้ามาในนี้ได้ยังไง" ฉันก้าวถอยหลัง ยกร่มในมือขึ้นขู่มันเป็นอาวุธเดียวที่ฉันพอจะหามาป้องกันตัวได้ในเวลานี้ "จะมาขโมยลูกอม ฉันหรือ?"

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกหรอกนะที่มีคนเข้ามาเพื่อจะขโมยลูกอมกินนะ จริงอยู่ที่ร้านของเรามีนโยบายแปะเด่นอยู่บนผนังว่า 'ลูกค้าสามารถชิมลูกอม ก่อนซื้อได้' แต่การที่บุกเข้ามายามวิกาลแบบนี้มันมากเกินไปแล้ว

"เธอเป็นพนักงานคนใหม่ของที่นี้ใช่ไหม" เขาตอบด้วยคำถาม
"ใช่"

"ดี เพราะฉะนั้น..."

"ถ้านายก้าวเขามาอีกก้าวเดียว ฉันโทรแจ้งตำรวจแน่!"

แทนที่เขาจะถอยหนี ผู้ชายคนนี้ก็กลับแค้นหัวเราะพร้อมชี้นิ้วเข้าที่
หน้าอกตัวเอง

"เธอจะโทรแจ้งจับฉันเนี่ยนะ"

"ชะ...ใช่ นายกล้าดียังไงถึงบุกเข้ามาในร้านคนอื่นแบบนี้"

"เธอกล้าดียังไงถึงจะโทรแจ้งจับลูกชายเจ้าของร้าน"

"ฉันกล้าโทรแน่!"

ฉันทโผลงตอบออกไปเสียงดัง ก่อนจะทำปากค้าง

มะ...เมื่อกี้เขาว่าไงนะ 'ลูกชายเจ้าของร้าน' ังั้นหรือ

"นายว่าไงนะ!?"

"เธอจะแจ้งจับลูกชายเจ้าของร้านงั้นหรือ"

ภาพของนาแตมซ้อนทับใบหน้าของผู้ชายคนนั้นขึ้นมาทันที จะว่าไปแล้ว
โครงหน้าของหมอนี่มีส่วนคล้ายนาแตมเจ้าของร้านอยู่เหมือนกันนะ แต่ใคร
จะไปเชื่อง่ายๆ กันเล่า

"ฉัน...ฉันจะรู้ได้ไงว่านายไม่ได้โกหก"

ถึงฉันจะเป็นคนป้อเชื่อคนง่าย แต่การเชื่อลมปากคนแปลกหน้าที่
เพิ่งเจอหน้าครั้งแรกแบบนี้มันก็ดูป้อเกินไปหน่อยแล้ว

ร่างสูงหยิบโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมากด ก่อนจะยื่นหน้าจ่อ
มาให้ฉันดู มันเป็นรูปของเขาถ่ายคู่กับผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งก็คือ...นาแตมงั้นหรือ
ผู้หญิงผมสั้นคนนี่คือนาแตม เจ้าของร้านชัดๆ ชูตที่เธอสวมอยู่ฉันก็เคยเห็น
นาแตมใส่มาที่ร้าน แถมดวงตาของทั้งสองคนเวลายิ้มยังเหมือนกันราวกับ
ถอดแบบกันมาเลย

"เชี่ยยัง?"

"นายคือลูกชายนาแตม" ฉันพิมพ์ทำ แต่ยังคงไม่ลดตำมรมที่จ่อหน้าเขา
อยู่

ความจริงฉันรู้อยู่แล้วว่าน่าแตมมีลูกชายและเธอก็เคยเอารูปให้ฉันดู
ครั้งหนึ่ง แต่ฉันไม่ได้สนใจนักหรอก รู้แค่ว่าเป็นผู้ชายรูปร่างดีคนหนึ่งและ
ตอนนี้เขาไปเที่ยวต่างประเทศ ใครจะไปคิดล่ะว่าจู่ๆ หมอนี่จะโผล่เข้ามา
ในบ้านแบบนี้

ถ้าจำไม่ผิด ชื่อของเขาขึ้นต้นด้วยตัว J อะไรสักอย่าง รู้สึกว่าเขาจะชื่อ...

"นายคือ...จิมี่ใช่มี"

"จิมี่" เขาแกก่อนจะเดาะลื่นพร้อมกับใช้นิ้วดันปลายร่มที่ชี้หน้าเขาลง

"น่าแตมบอกว่านายไปเที่ยวต่างประเทศไม่ใช่หรอ"

"ฉันกลับมาแล้วนี่ไง"

"แล้วนายเข้ามาในนี้ได้ยังไง"

"ฉันก็มีกุญแจหน้าร้านเหมือนกันนะ ไม่ได้บุกเข้ามาเหมือนที่เธอคิด"
เขายักไหล่ "แต่ฉันเข้าไปข้างในไม่ได้เพราะประตูล็อก ซึ่งปกติมันไม่เคยล็อก
ฉันเลยต้องนั่งรอให้พนักงานอย่างเธอกลับมาเปิดให้ล่ะสิ"

จิมี่ชี้นิ้วไปที่ประตูไม้ด้านหลังฉัน มันเป็นประตูสำหรับพนักงานเท่านั้น
อีกอย่างมันเป็นทางขึ้นไปชั้นบนของร้านด้วย ฉันเลยล็อกมันเอาไว้ทุกครั้ง
ที่ไม่อยู่ร้านเพื่อความปลอดภัยนะละ

"นายมีธุระอะไรถึงต้องเข้าไปในนั้น"

"ฉันมีเรื่องต้องไปจัดการชั้นบน"

"ชั้นบนเป็นห้องของฉัน"

"ฉันหมายถึงชั้นสามนะ"

"ชั้นสาม?"

น่าแตมเคยบอกว่าชั้นสามถูกปล่อยร้างไว้หลายปีแล้ว ก่อนที่ฉันจะ
เข้ามาทำงานซะอีก

"ใช่ รีบๆ เปิดประตูให้ฉันได้แล้ว" เขาเดินอ้อมมาหลังเคาน์เตอร์
พร้อมกับโยนลูกอมเข้าปาก "จะล็อกทำไมไม่รู้ เสียเวลารอซะมด"

"เดี๋ยวก่อน" ฉันรั้งเขาไว้ ก่อนจะจิมี่นิ้วไปยังถุงลูกอมรส Cotton Candy
Sky ในมือเขา "นายต้องจ่ายค่าลูกอมถุงนั้นด้วย"

"ฉันเป็นลูกเจ้าของร้านนะ เผื่อเธอลืม" เขาเลิกคิ้ว

"ใช่ แต่นายจะหยิบสินค้าในร้านเข้าปากตามใจชอบไม่ได้ ถ้าอยากชิม ก็ไปกินสำหรับชิมฟรีสิ ไม่ใช่กะห่อใหม่แบบนี้"

"ถ้าฉันจ่ายเธอจะยอมเปิดประตูให้ชิมมั้ย" เขาพูดเสียงขุ่น จนฉัน เป็นฝ่ายห่อไหลลงเล็กน้อย

พอคิดดูอีกที จะให้คิดเงินลูกชายเจ้าของร้านมันก็ดูระแวกระอวน พอตัว แต่เลือดพนักงานในตัวฉันมันข้นคลั่กนะสิ

"อา ชะ...ใช่"

"เท่าไหร่"

"หอนั้นหะ...หกสิบเก้าบาท"

"แพงซะมด" จิมมีบ่นพึมพำพร้อมกับควักกระเป๋าเงินออกมา

เดี๋ยวนะ นี่มันร้านของแม่นายนะ จะมาบ่นแพงได้ไง ฮึ้ย แล้วรสที่เขาหยิบ เป็นรสใหม่ที่เพิ่งนำเข้ามาเมื่อสัปดาห์ที่แล้วด้วย เลือกหยิบรสแพงกินเอง ช่วยไม่ได้

"ไม่ต้องทอน" เขายัดแบงก์ใส่มือฉัน

"นะ...นายให้ทิปฉันจ้ะเหอ"

"แล้วแต่เธอเลย" เขาตอบอย่างขอไปที

"อา...ฉันไม่เก็บไว้คนเดียวหรอก เรามีมากกว่าถ้าได้ทิปจะต้องเอาใส่กล่องทิป ตรงเคาน์เตอร์นะ มันเป็นกฎที่น่าแต่ที่ตั้งขึ้นเอง เพราะฉะนั้นนายสบายใจ ได้เลย ฉันไม่มูบมิบไว้คนเดียวแน่นอน"

ให้ตายเถอะ ฉันเปลอพุดอะไรออกไปยาวๆ อีกแล้ว ดูสายตาที่หมอนี่ มองมาสิ เหมือนเห็นคนพุดออกมาแล้วมีลูกอมร่วงออกจากปากงั้นแหละ

"เธอจะเอาเงินทอนไปทำอะไรก็เรื่องของเธอ" เขาถอนหายใจหน่าย "เปิดประตูให้ได้ยัง"

"อะ...อืมๆ"

ฉันรีบหยิบกุญแจในกระเป๋าสะพายออกมาไขประตูให้เขา โดยที่สี ร้างสูงจ้องมองตลอดทุกการเคลื่อนไหว

นี่เขาคงไม่คิดว่าฉันแปลกหรือก๊อชิมั้ย ก็แค่...พละมออกทะเลไป นิดเดียวเอง

ด้านหลังประตูเป็นห้องสำหรับพักผ่อนของพนักงาน ด้านขวาเป็นห้องเก็บของซึ่งถูกสร้างขึ้นมาเพื่อเก็บลูกอมและขนมโดยเฉพาะ เพราะการเก็บลูกอมต้องคงอุณหภูมิไว้ให้คงที่ ส่วนทางด้านซ้ายเป็นบันได ขึ้นไปจะเจอกับห้องของฉัน

"ชะ..." เสิญ

ไม่ต้องรอให้บอกจิมมี่ก็เดินอาดๆ เข้าไปข้างใน

"เดี๋ยวก่อน"

"อะไรของเธออีกเนี่ย" คิ้วเข้มของเขาขมวดเข้าหากัน

"เออ... เรื่องที่นายต้องจัดการนะคืออะไรหรือ ชั้นสามมันร้างนะ"

"ฉันรู้ว่าร้าง"

"นั่นแหละ ชั้นถึงถามไง"

"ฉันเป็นลูกเจ้าของร้านนะ ฉันจะทำอะไรมันก็เรื่องของฉัน"

"แต่ฉันอาศัยอยู่ที่นั่นนะ ฉันมีสิทธิ์ที่จะรู้ไม่ใช่หรือไง"

นั่นฟังดูเป็นข้ออ้างที่ไม่สมเหตุสมผลเลย ถ้าเทียบกับเขาที่มีสิทธิ์จะทำอะไรที่นี้ก็ได้ด้วยเหตุผลลูกเจ้าของร้าน แต่ฉันก็อยากรู้นี่ว่าเขาจะขึ้นไปทำอะไรข้างบนตอนกลางคืนแบบนี้

หาของ? ซ่อมไฟ? หรือว่า... บิ๊กคลีนนิ่งเดย์?

แต่คำตอบที่เขาบอกมันไม่ตรงกับที่ฉันคิดสักอย่าง

"ฉันจะย้ายมาอยู่ที่นี่"

เขาตอบเสียงห้วนก่อนจะเดินหายขึ้นไปข้างบน ทิ้งให้ฉันยืนอ้าปากค้าง อยู่ตรงประตู

เมื่อก็เขาว่าไงนะ!?

ย้ายมาอยู่ที่นี่นั่นหรือ

โอ้มายยย... เซอร์ไพรส์ยิ่งกว่าตอนโผล่เข้ามาในร้านอีก!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://jamshop.jamsai.com/product/5640->